

Viulun voimaa

Ei meillä ole luottokortteja. Emme lähetä lippuja. Voitte tulla tänne ostamaan. Juu, varmasti myydään loppuun. Näin Espoossa.

Mutta minun on nähtävä hänet oikeasti. Telkkari ei riitä. Nyt heti vielä nuorena kloppina.

Soitin vielä kerran Espoon kulttuurikeskuksen lipunmyyntiin. Nyt sieltä vastasi pehmeääninen vanhahko rouva. Kerroin, että olin vapaaehtoisesti koko kakaraikäni vinguttanut viulua. Olin kävellyt talvella lumipyryssä neljä kilometriä linja-autolle ja siitä soittotunnille. Minun on nähtävä tämä ihmepoika nyt heti. Miten voisin varmistaa, että saisin liput.

Rouva sanoi, että konsertti myydään ilman muuta loppuun. Mutta että hän voi panna liput jemmaan, jos lupaan, että varmasti tulen hakemaan. Muuten hän joutuu pulaan.

Menin kulttuurikeskuksen lippuluukulle reilut tunti ennen konsertin alkua. Kerroin, mitä pitäisi löytyä jemmasta. Löytyi, ja juuri ne oikeat hienot paikat.

Siinä kiitellessäni ja maksellessani huomasin, että pieni tumma kiharapäinen kaveri farquissaan ja viulukotelo rennosti olallaan seisoskeli vieressä ja tavaili ilmoitustaulua. Sehän on Sergey. Oikeasti mutta ihan erinäköisenä kuin telkkarissa.

Todellakin, ujo 15-vuotias armenialainen Sergey Khachatryan se siinä töllisteli. Englantilaisittain translitteroituna nimi kirjoitetaan noin. Mutta jos me suomalaiset sanomme rennosti Hatsatrian, niin kaikki ymmärtävät, armenialaisetkin. Hän, tämä kloppi, on pari kuu-kautta sitten voittanut sensaatiomaisesti kansainvälisen Sibelius-viulukilpailun.

Sergey aloitti viulunsoiton kolmevuotiaana. Paitsi viulunsoitosta hän tykkää kovasti koulusta. Koulussa näet oppii kätevästi kaikenlaista, kuten niitä muutamaa länsimaista kieltä, joita hän jo sujuvasti puhuu.

Vanhan rouvan järjestämät paikat ovat loistavat. Juuri oikeassa kulmassa johtajan vasem-malla puolella soittavaa viulustia ajatellen. Näkee jousiotteen ja erityisesti vasemman käden käsittämättömän sorminäppäryyden.

Sergey vaikuttaa lavalla täpötäyteen ahdetun salin edessä yhtä ujolta kuin äsken ilmoitus-taulun ääressä. Kapellimestari katselee tovin rennosti. Sitten kädet kohoavat. Sergey soittaa ensiksi melko tuntemattoman ranskalaisen Ernest Chaussonin teoksen Poème, joka on herkkä ja tunteellinen keskustelu viulun ja sinfoniaorkesterin kesken. Tätä kappaletta nuoret viulistit todella pelkäävät soittaa, koska siihen sanotaan pääsevän oikeasti käsiksi vasta kypsänä känkäränä.

Sitten toisena seuraa Maurice Ravelin akrobaattikappale Tzigane, jota myös parodiaksi sa-notaan. Tämän taiturimaisen vedätyksen aikana tajuan, miten hienoa olikaan soittaa nuorena tätä lumoavaa instrumenttia. Ja miten onnellista olikaan älytä lopettaa homma hyvissä ajoin.

Kansa mylvii, taputtaa ja kolisuttelee jalkojaan. Sergey käy pokkaamassa kerta kerran jäl-keen. Hän soittaa vielä yksin yhden kappaleen, jonka nimeä en muista ja joka meni vähän toisesta korvasta sisään ja toisesta ulos. Päässä mylisi Tzigane.

pajen